

ἙΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑβδομος

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρονται ἀπὸ
1 Γενουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἐτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

18 Μαρτίου 1879

ΣΦΡΑΓ. ΤΗΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ ΤΗΣ Δ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ἐν ἔτει 1821.

Ἡ ἀνωτέρω σφραγὶς ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἐπομένου ἐγγράφου, κοινοποιηθέντος ἡμῖν ὑπὸ τινος συνδρομητοῦ τῆς Ἑστίας· Σ. τ. Δ.

Κύριε Κοσμά Ραβηλῆ,

Ἄφ' οὗ μὲ τὴν ἀπαιτουμένην ταχύτητα ἐτοιμασθῆς, θέλεις κινήσει διὰ τὸ στρατόπεδον τῆς Βονίτζης, καὶ ἐκεῖ συμβουλευόμεθα μετὰ τοῦ στρατηγοῦ τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος κ. Γεωργίου Νικολοῦ, καὶ μετὰ τοῦ χιλιάρχου Τζόγκα. Ἐτέλεσον ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἐντίμον ἐπάγγελμα εἰς τὸ ὑποῖον ἐκλήθης.

Καὶ μὲ τὸ προσήκον σέβας εἶμι

Ἐν Βραχωρίῳ, τῇ 17 Μαρτίου 1822.

Εὐδιόθετος τῶν ἐπιταγῶν σας

Ὁ Ἀρχιγράφματεις τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπιφ. πρὸς καιρὸν τὴν ὑπουργίαν τῆς θαλάσσης
Ν. ΛΟΥΡΙΩΤΗΣ.

Ἡ ΦΗΜΗ

Μετὰφρασις Ἑλίξης Σ. Σούτσου.

Ἦτο λαμπρὰ ἡμέρα τῆς ἀρχῆς τοῦ θέρους, ἡ δ' ἀπέραντος τοῦ Μονάχου πεδιάς ὁμοιάζε χλοερὸν ὠκεανὸν ἔχοντα ἀφρὸν τὰ ἄνθη. Μακρὰν, εἰς τὸν καθαρὸν ὀρίζοντα διεκρίνοντο αἱ Ἄλπεις τοῦ Τυρόλου καὶ τοῦ Φοραρλβέργ, πλησιέστερον δὲ, παρὰ τὰς ἐλικοειδεῖς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ὑψούντο διάφορα δένδρα ἐν ὅλῃ τῇ νοθελαῖ αὐτῶν λαμπρότητι καὶ αἱ λευκαὶ νυμφαῖαι ἐφαίνοντο ἐπὶ λευκότεραι παραβαλλόμεναι πρὸς τὰ μαῦρα σανιδώματα τῶν παλαιῶν μύλων. Εἰς τὰς παλαιὰς ὁδοὺς, τὰς τόσον γραφικὰς, ὑπὸ τὰς σκωληκοβρώτους δοκοὺς ἐκάστου ἀετώματος, ἦνθον τὰ εὐώδη πῖσα, τὰ καρύφυλλα καὶ ὁ βασιλικὸς πανταχοῦ ὅπου ἐφαίνετο ἔστω καὶ σπιθαμὴ μόνον γλαυκοῦ οὐρανοῦ καὶ ὅπου ὑ-

πῆρχε χεῖρ προσεκτικῆ γυναικὸς, ὑπεράνω δὲ τῶν πύργων καὶ τῶν κωδωνοστασίων, τῶν ἠχούτων κωδόνων τῆς Μητροπόλεως καὶ τῶν πολυαριθμῶν τῆς πόλεως θόλων, αἱ περισπεραὶ συνεστρέφοντο ἀπὸ πρωῆας μέχρι ἑσπέρας, εὐτυχεῖς, ὡς δύνανται νὰ ᾖναι μόνα τὰ πτηνὰ, μεταξύ δὲ τῶν πτηνῶν μόναι αἱ προνομιοῦχοι ἐκεῖναι περισπεραὶ τῆς Βενετίας καὶ τοῦ Μονάχου, αἱ ἔχουσαι καταφύγιον καὶ ἀποθήκας πάσας τὰς στέγας καὶ τὰς ἐστίας τῆς πόλεως, βασιλεῖον δὲ τὸν οὐρανὸν ὅλον.

Ἐν τῇ νῆα πόλει, τῇ εὐρυχώρῳ καὶ μελαγχολικῇ, ὁ καύσων καὶ ὁ κοινορτὸς ἦσαν ὑπερβολικοί, αἱ μεγάλαι πλατεῖαι ἐφαίνοντο ἐρημοί, αἱ τοιχογραφίαι τῶν μνημείων ἀσχημοί, αἱ δὲ στοαὶ καὶ τὰ ἀνάγλυφα οὐδὲν εἶχον τῆς χάριτος τῶν στοῶν καὶ τῶν ἀναγλύφων τῆς Ἰταλίας. Ἐκ τῶν κακοζήλων ἐκείνων καὶ ἀναρμόστων ἀπομιμήσεων τῆς ἰταλικῆς τέχνης, ἐλείπει ἡ βαθεῖα σκιά, ἡ θερμὴ ἀτμόσφαιρα, τὸ αἶσθημα τοῦ ἀπειροῦ καὶ τοῦ αἰωνίου φωτός, αἱ ἡμίγυμοι χαρίεσσα μορφαί, αἱ προσέχουσαι στέγαι, τὰ ἀναβρόντα ὕδατα, ἡ μελάγχρους προτομὴ γυμνόποδος κόρης, ἡ ὑπὲρ τὴν εἰκόνα καίουσα χαλκῆ λυχνία, ὁ χαλκοῦς ὀρίζων, αἱ ἀργυρόφυλλοι ἐλαταί. Ἀλλὰ τὸ παλαιὸν Μόναχον διατηρεῖ εἰσέτι τὸν συμπαθητικὸν αὐτοῦ καὶ πρωτότυπον χαρακτῆρα, διατηρεῖ τὰ ξύλινα μέτωπα τῶν οἰκιῶν, τὰ χρυσαὶ καὶ ἐπικεχρωματισμένα σύμβολα τῶν ἐργαστηρίων, τὰς παλαιὰς ἐκκλησίας, τὰ φρούρια, τὰς ἐκθέσεις τῶν δερμάτων καὶ τῶν ἀπλοϊκῶν παιγνίων, καὶ ἐν γένει πάντα ὅσα ἀπετέλουν τὸ ἀρχαῖον Μόναχον τῶν αἰοιδῶν καὶ τῶν ἀρχιτεκτόνων καὶ τῆς φαιδρᾶς πανηγύρεως τῶν Χριστουγέννων. Τὸ παλαιὸν τοῦτο Μόναχον ἀποφεύγει τοὺς νεωτερισμούς· αἱ κόραι αὐτοῦ φέρουσιν ἐπὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπικαλύμματα ποικιλόχροα καὶ εἰς τοὺς πόδας θορυβώδη σανδάλια, οἱ δὲ φοιτηταὶ αὐτοῦ ἔχουσι τὴν κόμην μακρὰν καὶ τὸν μανδύαν φαῖον καὶ ὁμοιάζουσι μεσαιωνικὰς εἰκονογραφίας. Ἐνταῦθα ὑπάρχει ὁσμὴ τις καὶ ὄψις τοῦ Μεσαιωνοῦ, οἷαν εὐρίσκωμεν εἰς κιτρίνην τινὰ περγαμηνὴν λησμονηθεῖσαν πρὸ ἐτῶν ἐντὸς συρταρίου, μετὰ βόδων μεμαραμένων καὶ εἰκόνας ἀγνώστου. Τὸ Μόναχον τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου εἶναι βε-